

VELED

Egy gyönyörű
történet
Finchról és
Violetról

MINDEN

HELY

RAGYOGÓ

Jennifer
Niven

Theodore Finchet elbűvöli az elmúlás. Már több módját is kipróbálta, hogy véget vessen az életének. Ám a világ jó és szép dolgai, legyenek azok bármilyen kicsik, mindig megakadályozták ebben. Violet Markey úgy él, hogy csak a jövőbe néz, számolja a napokat az érettségiig, és azt tervezi, hogy elhagyja a várost, ahol minden a nővére halálára emlékezteti. Egy hihetetlen véletlen megváltoztatja mindkettőjük életét. És amikor Finch és Violet az óratorony párkányán találkozik, még nem tudják, ki menti meg a másikat. Aztán egy iskolai projekten azt a feladatot kapják, hogy fedezzék fel saját államukban a „természet csodáit”, de Finch és Violet közösen egy sokkal fontosabb utazásra indulnak... Finch Violet mellett önmagára talál, és a lány megismeri néha kicsit furcsa, de vicces, nyitott, jókedvű oldalát. A fiú pedig eléri Violetnél, hogy már ne számolja a napokat az utazásig, és készen álljon egy új életre. De ahogy Violet világa egyre inkább kinyílik, Finché úgy zsugorodik. A könyv meghódította a New York Times sikerlistáját.

VELED

MINDEN

HELY

RAGYOGÓ

JENNIFER NIVEN így ír magáról:
„Tízéves koromig sok mindent írtam: rengeteg dalszöveget, egy verset, két önéletrajzot, egy karácsonyi mesét, sok képeskönyvet, egy színdarabot, misztikus börtönsztorikat és detektíves novellákat, amelyekben én voltam a főhős, és belekezdtem egy Vietnamból szóló regénybe is. 2000-től hivatásos író vagyok, és azóta abba sem hagytam a munkát. Nyolc könyvem jelent meg, és amikor éppen nem a legújabbon, a kilencediken dolgozom, internetes magazinommal foglalkozom, a tévében locsogok, vagy új ötleteken agyalok. Lényegében mindig írok.”

Tudj meg többet a könyvről:

www.jenniferniven.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A regény középpontja egy bájos szerelmi történet két megtört lelkű, de csodálatra és szeretetre méltó tizenévesről.”

New York Times

„Érdemes elolvasni ezt a szívfacsaró szerelmi történetet két szellemes, életteli, de sebezhető és megsebzett középiskolásról, Violetről és Finch-ről. Niven avatott kézzel, reálisan szövi a szálakat, és nem akar senkit sem kioktatni.”

Publishers Weekly

„Jobb, mint a Csillagainkban a hiba? Meglehet, így látjuk, ha elolvassuk a lány megrendítő történetét, aki végre élni és szárnyalni akar, miután fülig beleszeret egy olyan fiúba, aki öngyilkosságra készül.”

School Library Journal

„Jennifer költői finomsággal és mély empátiával mutatja be gyönyörű történetében egy szívbemarkoló szerelem három hónapját.”

Kirkus Reviews

*Dream
válogatás*

Jennifer Niven

VELED
MINDEN
HELY
RAGYOGÓ

— részlet —

Dream
válogatás

FINCH

Megint ébren vagyok. 6. nap

A mai nap jó a balálra?

Ezt kérdezem magamtól reggel, amikor felébredek. Aztán a harmadik órán is, amikor megpróbálom a szemem nyitva tartani Mr. Schroeder duruzsolása közben. A vacsoránál is, amikor továbbítom a zöldbabos tálat. És éjszaka, amikor ébren fekszem, mert az agyam nem akarja abba hagyni a zakatolást. Túl sok mindent kell végiggondolnom.

Ma van a napja...?

És ha nem ma, akkor mikor...?

Most is ezt kérdezem magamtól, ahogy az óratorony tetején, a párkányon állok, ami nagyon keskeny. Annyira fönt vagyok, hogy csaknem az égben... Ahogy lenézek az alattam elfutó járdára, a világ megbillen. Becsukom a szemem, és élvezem, hogy minden forog. Szédület...! Talán

most megteszem – hagynom kéne, hadd vigyen a szél! Olyan lenne, mint egy medencébe alámerülni, lefelé sodródni, a semmibe. Ahol minden véget ér.

Nem emlékszem, hogy jöttem fel ide. Valójában alig emlékszem valamire, ami vasárnap előtt történt, legalábbis ezen a télen. Mindig ez van – kikapcsolok, aztán meg be. Mint az a szakállas öreg figura, Rip Van Winkle: „Most látsz, most meg nem...” Azt gondolhatnátok, hogy már biztosan hozzászoktam, nem nagy ügy, de ez a legutóbbi azért elég kemény volt. Nem aludtam két napig vagy egy-két hétig. Aztán teljesen átaludtam az ünnepeket – hálaadást, karácsonyt, az újévet. Nem tudom, hogy ez az alvásos elsülylyedés most miben volt más, mint korábban, de az biztos, hogy amikor felébredtem, hullának éreztem magam, jobban, mint máskor. Igen, ébren voltam, de valahogy kiürültem. Mintha kiszívta volna egy vámpír a véretem. Ma van a hatodik napja, hogy ébren vagyok, és ez az első hetem a suliban november 14. óta.

Kinyitom a szemem, és a föld még mindig ott van, odalent, keményen, rendíthetetlenül. A középsuli óratornyában vagyok, és egy tíz centi széles párkányon állok. A torony maga nem túl terjedelmes, körben, az óra körül csak nagyjából egyméternyi a járőfelület. Ezt egy alacsony kőkorlát szegélyezi, amit átléptem, és így kerültem a párkányra. Hol az egyik, hol a másik lábamat hátranyújtva a korlátnak nyomom, hogy érezzem, ott van.

Úgy tárom szét a két karom, mint egy prédikátor, és körben, odalent ez a nem túl nagy és nagyon-nagyon unalmas kisváros lenne a gyülekezetem.

– Hölgyeim és uraim! – kiabálom. – Jöjjenek, és legyenek tanúi a halálomnak! – Talán nem értitek, hogy miért nem „életet” mondok „halál” helyett, mikor éppen most ébredtem fel, meg minden, de hát az a helyzet, hogy csak akkor gondolok a halálra, amikor ébren vagyok.

Úgy kántálok, ahogy az ódivatú papok szoktak: csupa gesztikulálás meg éneklő hangsúlyozás. Annyira beleélem magam, hogy majdnem elveszítem az egyensúlyomat. Gyorsan megkapaszkodom a hátam mögötti korlátban, és örülök, hogy nem lát senki, mert valljuk be, elég nehéz vakmerőnek látszani úgy, hogy közben az ember gyáva nyúlként kapaszkodik.

– Én, Theodore Finch, akinek a lelkét és szellemét állandó viharok gyötrik, ezennel kinyilvánítom végakaratomat, miszerint minden földi ingóságomat Charlie Donahue-ra, Brenda Shank-Kravitzra és édes leánytestvéreimre hagyom. Mindenki más elmehet a p...ba. – Gyerekkoromban anyám megtanított bennünket, hogy a b és a p betűs szót – ha nagyon muszáj – betűzve mondjuk csak ki, de inkább sehogy se mondjuk ki. Ez sajna belém ivódott.

Már volt ugyan kongatás, ami az órák kezdetét jelzi, de néhány osztálytársam még mindig odalenn nyüzsög. Az utolsó évünk második félévét kezdjük éppen, de úgy viselkednek, mintha már vége lenne az iskolának. Az egyikük felnéz, mintha hallotta volna, amit az előbb kántáltam, de a többiek nem – vagy azért, mert még nem szúrták ki, hogy itt vagyok, vagy azért, mert tudják, hogy ott vagyok, és hát „*nem érdekes, csak a nyomi, lőkött Theodore az...*”.

Aztán a felnéző fiú oldalra fordítja kissé a fejét, és az ég felé mutat. Először azt hiszem, engem figyel, de abban

a pillanatban én is meglátom a lányt. A torony túloldalán áll, szinte karnyújtásnyira, és szintén a párkányon. Hoszszú, sötétszőke haját lobogtatja a szél, a szoknyáját meg olyan kerekre fújja, mint egy ejtőernyő. Bár még csak január van itt, Indianában, mezítláb áll, harisnyában, egy pár csizmával a kezében. Lefelé néz, vagy a lábára, vagy a földre odalent, nehéz innen megítélnem. Mintha belegyökerezett volna a lába a betonba.

Normális, nem prédikatori stílusban, nagyon nyugis hanghordozással odaszólok neki:

– Hidd el nekem, hogy annál rosszabbat nem is tehetnél magaddal, minthogy lefelé nézel.

Nagyon lassan felém fordítja a fejét, és akkor látom, hogy ismerem. Legalábbis láttam már a folyosón párszor. Nem állom meg, hogy meg ne jegyezzem:

– Gyakran feljössz ide? Mert én igen, mondhatni ez a törzshelyem, és mintha még nem láttalak volna itt.

Nem nevet, nem is pislog, csak mereven néz a nagy, bumfordi szemüvege mögül, amely csaknem betakarja az egész arcát. Egy lépést hátra akar menni, de beleüt-közik a korlátba. Picit elveszti az egyensúlyát, de mielőtt bepánikolna, gyorsan megszólalok:

– Nem tudom, mi szél hozott fel ide, de valahogy mindjárt jobban néz ki odalent a város, az emberek is szebbnek tűnnek, még a leggaládabbak is mintha kedvesebbek lennének. Kivétel persze Gabe Romero, Amanda Monk meg a többi a bandából, akikkel lógni szoktál.

Valamilyen Violetnek hívják, és a nők közé tartozik mint pomponlány. Egy ilyenre az ember nemigen számít az óratorony legfelső párkányán. A ronda, nagy szemüveg

mögött gyönyörű a lány – olyan az arca, mint egy porcelánbabáé: nagy szemek, szív alakú, szép arc, édes mosolyra képes ajkak. Ő az a fajta, aki olyanokkal randizik, mint a baseballsztár Ryan Cross, ebédnél pedig Amanda Monkkal és a többi méhkirálynővel szokott ücsörögni.

– Akkor nézzünk szembe a tényekkel: nem a kilátásért vagy itt... Violet. Így hívnak, igaz?

Most pislog egyet, s ezt igennek veszem.

– Theodore Finch vagyok, és asszem, tavaly együtt jártunk matek-előkészítőre.

Megint pislog egyet.

– Utálom a matekot, de nem ezért vagyok itt. És ezt ne vedd magadra, ha te viszont éppen amiatt jöttél volna föl... Biztos jobb matekos vagy, mint én, de nálam nagyjából mindenki jobb matekból. Nem baj, nem zavar, van sok fontosabb, amiben jó vagyok – a gitár, a szex, az apám következetes gyötrése, hogy sorozatosan kiábránduljon belőlem, hogy csak egy párat említsek. És az is nagyon igaz, hogy az égvilágon sohasem fogod használni. Mármint a matekot.

Beszélek és beszélek, de úgy érzem, lassan elfogy a szuflám. Ráadásul hugyoznom is kell, és ez kissé zavar a szövegelésben. (Jó volna nem elfelejteni, hogy legközelebb, ha öngyilokra készülök, előbb dobjak egy sárgát.) Mellesleg elkezdett esni az eső, ami elég ónosan hat ebben a hidegben.

– Esik – jegyzem meg tök fölöslegesen. – Ami, asszem, értékelhető lenne abból a szempontból, hogy elmosná a vért, tehát kicsit takarosabb látványt nyújtának odalent, mint egyébként. De azért így is elég látványosak lennénk,

ami azért engem elgondolkoztat. Nem vagyok ugyan hiú, de gyarló ember vagyok, és nem tudom, hogy vagy vele, de a temetésem nem szeretnék úgy festeni, mint akin átment az úthenger.

Nem tudom megállapítani, hogy a hidegtől reszket-e vagy mástól, ezért elkezdek felé araszolni, és reménykedem, hogy nem esem le előbb, mint ahogy odaérek hozzá. Semmit se szeretnék kevésbé, mint hogy hülyét csináljak magamból ez előtt a lány előtt.

– Otthon közöltem a családdal, hogy hamvasztást szeretnék, de az anyám nem túl lelkes. – Apám meg azt teszi, amit anyám mond, nehogy még jobban felidegesítse anyámat, mint amennyire már felidegesítette, meg különben is *„túl fiatal vagy még, hogy ezen gondolkozz, Finch nagy 98 évet élt, úgyhogy inkább ne is beszéljünk most erről, Theodore, ne izgasd fel anyádat!”*

– Úgyhogy nyitott koporsóm lesz, ami azt jelenti, hogy ha most leugrom, nem lesz szép a temetésem. És hát, asszem, szeretem így egyben az arcomat, két szem, egy orr, egy száj, teljes fogsor, ami be kell, valljam, az előnyösebb részemet képezi. – Mosolygok is egyet, hogy lássa, miről beszélek. A fejemen előlről (és persze csak kívülről) minden a maga helyén van.

Nem szól semmit, úgyhogy folytatom az araszolást meg a szövegelést is.

– Leginkább a szerencsétlen temetkezési vállalkozót sajnálom. Amúgy is elég cikis a munkája, és akkor még egy ilyen lököttel is összehozza a sors, mint én...?

Valaki felordít odalentről:

– Violet? Violet, te vagy az odafönt!?

– Ó, te jó ég... – motyogja a lány alig hallhatóan, aztán még kétszer: – Ótejóégótejóég.... – A szél bele-belekap a hajába és a szoknyájába. Úgy fest, mint aki el fog röpülni mindjárt.

Odalent már elég nagy a nyüzsi, úgyhogy elordítom magam:

– Ne akarj megmenteni! Csak magadat ööld meg! – Aztán halkán odasúgom neki: – Megmondom, szerintem mit kéne csinálnunk. – Már félméternyire sem vagyok tőle. – Most csináld, amit mondok: dobd az óra felé a csizmádat, aztán kapaszkodj meg a korlátba, de alaposan! Amikor ez megvan, emeld fel a jobb lábad, és rakd át a korláton! Érted?

Bólint, és ettől majdnem elveszti az egyensúlyát.

– Ne bólogass! Bármit csinálsz, az a lényeg, hogy a jó irányba csináld – mondjuk, ne előre lépjél, amikor hátrafelé kell! Akkor számolok, és indulj háromra.

Befelé dobja a csizmáit, amelyek két puffanással landolnak a belső betonjárdán.

– Egy, kettő, három.

Megfogja a kőkorlátot, nekitámaszkodik, majd átemeli a lábát a túloldalra. Most rajta ül a korláton. Lefelé néz megint, s látom, hogy kezd lefagyni újra.

– Eddig jó – mondom. – Szuper. Csak ne bámulj lefelé.

Lassan rám néz, aztán azzal a lábával, amelyet átemelt a korláton, tapogatózni kezd a beton irányában. Amikor eléri, ezt mondom:

– Akkor a másik lábadat is emeld át, ahogy tudod. Közben ne engedd el a korlátot! – Most már annyira reszket,

hogy hallom a foga kocogását, de nem baj, mert lassan a bal lába is a jó helyre, ő pedig biztonságba kerül.

Most már csak én vagyok a párkányon. A negyvenhetes méretű lábammal, amely mintha sohasem akarná abba hagyni a növekedést. Lenézek a cipőm orra mellett – ma foszforeszkáló fűző van az edzőcsukámban –, egy utolsó pillantást vetek a negyedik emelet nyitott ablakaira, a harmadikéra, a másodikéra, Amanda Monkra, aki a lépcsőn áll, jár a szája, rázza a fejét, csak úgy röpül ide-oda a lófarka, mint egy póninak; könyvek a fején az eső ellen, úgy próbál éppen flörtölni valakivel.

Végigpásztázom mindezt, a tekintetem végül a betonon állapodik meg, ami már elég nedves és csúszós is lehet. Elképzelem magam, amint ott fekszem.

Csak lépnék egyet előre. *Pár másodperc alatt elintézhethném. Magamat. Nem lenne többé Theodore, a nyomorék lökött. Nem lenne több bántás. Nem lenne semmi.*

Megpróbálom kizárni az agyamból ezt a véletlenül közbejött életmentést, és az eredeti dolgomra összpontosítani. Már érzem is... a békét. Ahogy az agyam elcsitul, mintha már meg is haltam volna. Súlytalan vagyok, és szabad. Nem kell félnem semmitől és senkitől. Még önmagamtól sem.

Akkor jön egy hang a hátam mögül:

– Légy szíves, fogd meg magad mögött a korlátot, és ha megvan, akkor dőlj neki, emeld fel a jobb lábad, és emeld át!

Ezzel oda a békés pillanat, és már nem is tűnik a dolog olyan jó ötletnek, kivéve, hogy milyen képet vágna Amanda, ahogy feléje repülnék. Ahogy elképzelem, nevethetnékem támad. Annyira elkezdek röhögni, hogy majd-

nem leesem. Ami megijeszt. Tényleg! Megkapaszkodom, Violet a lábamhoz kap, miközben Amanda felnéz.

– A lökött nyomorék! – ordítja egy talpnyaló Amanda udvartartásából. A csaj tölcsért formál nagy szája elé, és felkiabál felénk: – Jól vagy, V.?

Violet áthajol a korláton – még mindig fogja a két lábammat hátulról –, és lekiabál:

– Minden oké.

Ekkor csikorogva feltárul a lépcsőház ajtaja, és megjelenik Charlie Donahue, a legjobb barátom. Aki fekete bőrű. És nem csak afféle tejeskávé árnyalatban, hanem igazán, nagyon fekete. Akit egyébként a lányok lépten-nyomon lefektetnek. Nála kapósabb fickót nem ismerek.

– Ma pizzanap van – közli, ügyet sem vet arra, hogy a torony tetején állok kitárt karokkal, és egy lány van rácsavarodva a lábamra.

– Miért nem fejezed be, amit elkezdted, te nyomi? – ordít fel Gabe Romero, akit egyesek Roamernak hívnak, még többen pedig Húgyagyúnak. Röhögés odalentről.

Nem ordítom le, hogy „azért, mert randim lesz az anyáddal később”, és nem csak azért, mert hülyén hangzik – ami tény, valljuk be –, hanem mert egyből följönne, beverné az orrom, aztán lehajítana. És ezzel lelőné a poént, hogy magam tegyem meg a dolgot.

Inkább ezt kiáltom:

– Köszönöm, Violet, hogy megmentettél! Nem tudom, mi lett volna, ha nem jössz föl. Talán már halott lennék.

Odalent meglátom iskolai tanácsadóm, Mr. Embry arcát, aki felfelé bámul. *Nagyszerű. Ez így pont jó lesz...*

Hagyom, hogy Violet átsegítsen a kőkorláton, s két láb-
bal álljak a belső betoncsíkra. Odalentről taps csattan, de
nem nekem szól, hanem Violetnek, a hős megmentőnek.
Ilyen közlőrl látom, hogy milyen szép, sima a bőre. Csak
két szeplő virít a jobb arcán. A szeme ősziesen szürkés-
zöld. A szemei fognak meg. A nagy szempár, amelybe bele
lehet veszni; amely olyan, mintha mindent látna, értene.
Meleg a tekintete, de nem átverősen, hanem figyelősen.
Olyan, mintha a vesémbe látna, ráadásul a szemüvege mö-
gül. Csinos, magas, de nem túlságosan. A lába hosszú, kar-
csú, a csípője szépen ívelt, amit speciel imádok egy lány-
ban. A suliban túl sok az olyan lány, akinek kifejezetten
fiús az alkata.

– Csak ücsörögtem itt egy kicsit – szólal meg. – Mármint
a korláton. Nem azért jöttem fel, hogy...

– Hadd kérdezzek valamit. Szerinted van olyan, hogy
tökéletes nap?

– Hogy micsoda?

– Tökéletes nap. Ami reggeltől estig jó. Amikor semmi
szörnyűség, vagy leverő, vagy átlagos uncsiság nem törté-
nik. Szerinted ez lehetséges?

– Nem tudom.

– Volt ilyen napod?

– Nem volt.

– Nekem se, de még nem adtam fel a reményt.

Ezt suttoja:

– Köszönöm, Theodore Finch. – Felágaskodik hozzám,
és ad egy puszit. A samponja virágillatú. Még a fülemben
súgja: – Ha bárkinek elárulsz, megöllek! – Felkapja a csiz-
máját, és iszkol az eső elől a sötét és nyikorgós csigalépcső

biztonságába, amely az egyik túlvilágított és túlzsúfolt iskolai folyosóra visz le.

Charlie utána néz, ahogy eltűnik a lépcsőházban. Ahogy becsukódik az ajtó mögötte, hozzám fordul:

– Tesó, mi ütött beléd? Miért...?

– Egyszer mindenkinek meg kell halnia, nem? Csak készülök, hogy ne érjen meglepetés. – Nem így gondolom, de most ennyi magyarázat legyen elég neki. Igazság szerint rengeteg magyarázatom van a „miért” kérdésére, és ezek többsége napról napra változik. Például a tizenhárom negyedikes, akiket hét elején egy agyament átokfutó lelőtt a saját sulijában, a tornateremben, vagy a csaj, aki alattam járt kettővel, és rákban halt meg, vagy a fickó, aki a plázamozsi előtt rugdalta a kutyáját. Vagy az apám.

Lehet, hogy Charlie is lököttnek gondol, mint a többiek, de legalább ő nem mondja ki, amit nagyra értékelek benne. Ezért ő a legjobb barátom. Ezt leszámítva, nincs sok közös bennünk.

Gyakorlatilag próbaidős vagyok idén. Volt egy kis incidens, aminek áldozatául esett egy asztal és egy falitábla. (Csak hogy tudjátok: egy táblát pótolni sokkal drágább, mint hinnétek!) Összetörtem egy gitárt is bizonyos okokból egy iskolai ünnepségen; elmarasztaltak illegális tűzijátékozásért. Meg volt egy-két verekedésem is. Ezért arra köteleztek, hogy hetente részt vegyek egy konzultáción; hogy jó szinten tartsam a tanulmányi eredményeimet, és vegyek részt legalább egy iskolán kívüli foglalkozáson. A makramézást választottam, mert így én vagyok az egyetlen srác húsz majdnem izgalmas csaj között, ami elég jó

esélyt adhat nekem. Itt, a kézimunkakörben jól kell viselkednem, együttműködőnek kell lennem másokkal, és meg kell tartóztatnom magam például az asztalborogatástól és minden más „agresszív fizikai megnyilvánulástól”. És legfőképpen tartanom kell a számat, bármit csinálok is, mert, mint látszik, mindig abból van a baj, ha nem tartom. Ha bármit is elb...ok ezentúl, akkor kicsapnak a suliból.

A konzultánsi előszobában bejelentkezem a titkárnőnél, s leülök az egyik kemény faszékre kívánni, hogy Mr. Embrynek legyen rám ideje. Ha nem tévedek – és eléggé ismerem már Embriót, ahogy én hívom magamban –, akkor most arra kíváncsi, hogy mi a fenét kerestem az óratoronyban. Ha mázlim van, akkor emellett másra már nem is marad időnk.

Az alacsony, bikaszerűen köpcös pasas pár perc múlva int, hogy bemehetek a szobájába. Ahogy becsukódik mögöttünk az ajtó, lelohad a kötelező üdvözlő mosoly az arcáról. Leül, a könyökére támaszkodva felém dől az asztala mögül, a pillantását az enyémbe fúrja, mintha bűnöző lennék, akit most meg kell törnie.

– Mi a fenét kerestél az óratoronyban?

Nemcsak azt kedvelem Embrióban, hogy kiszámítható, hanem azt is, hogy nem szokott lacafacázni. Elsőéves korom óta ismerjük egymást.

– Meg akartam csodálni a kilátást.

– Le akartál ugrani?

– Pizzanapon? Soha. Az az egyetlen normális nap a héten. – Még nem mondtam, hogy elég nagy szélhámos tudok lenni, bárkit átvágok. Annyira tehetségesen játszom meg magam, hogy akár ösztöndíjat is adhatnának rá, ha

volna ilyen tantárgy. Persze minek, ha már úgyis mesterfokon űzöm a dolgot...

Arra számítok, hogy Violetről fog kérdezősködni, de más jön:

– Tudnom kell, hogy tervezted-e, illetve tervezed-e, hogy kárt teszel magadban. És most nagyon komolyan beszélek, fogd föl! Ha Wertz igazgató megtudja, mi történt, akkor úgy repülsz innen, hogy még pislogni se lesz időd. Arról nem is beszélve, hogy ha nem figyelek oda, és né tán mégis leugranál, akkor mehetek miattad a bíróságra, pedig nem vagyok itt annyira megfizetve, hogy megenedhessem magamnak a luxust, hogy pereskedjek. És ebből a szempontból mindegy, hogy az óratornyot választod, vagy a Purinát. Hogy iskolai területen követed el, vagy másutt.

Úgy vakargatom az államot, mint aki mélyen elgondolkozik.

– Aha, vagy úgy: a Purina torony... Jó ötlet!

Nem reagál, csak megrándul kissé az arca. Ahogy a középnyugati emberek többsége, úgy Embrió sem hisz a humor erejében, különösen akkor nem, ha érzékenyen érinti valami.

– Ez nem vicces, Mr. Finch. Nem olyan téma, amivel hülyéskedni kéne.

– Valóban nem, uram. Elnézést.

– Az öngyilkosjelöltek arra sose gondolnak, hogy mi van utána... És nemcsak a család szempontjából fontos ez, hanem a barátokra, barátnőkre, az osztálytársakra, sőt, a tanárookra sem ártana gondolni! – Tetszik, hogy úgy gon-

dol rám, mint akin seregnyien csüngenek – például hogy barátnőből is akár több lehetne egyszerre...

– Csak úgy ökörködtem... Elismerem, talán csinálhattam volna jobbat is az első szünetben.

Felkap egy dossziét, lecsapja maga elé az asztalra, belelapoz, beleolvastat itt-ott. Aztán felnéz, mikor éppen arra gondolok, vajon számolgatja-e már a napokat, amikor vége a sulinak.

Feláll, és megkerüli az asztalt, majd fölém tornyosul. Pont, mint a zsaruk szokták a tévésorozatokban. Az asztalnak dőlve áll, összefont karral. Elnézek mellette – vajon itt is van detektívtükör?

– Fel kéne hívnom az anyádat?

– Nem. Határozottan nem. – *Ne, ne, ne, csak azt ne!* – Nézze, tudom, hogy hülyeséget csináltam. Csak azt akartam érezni, hogy milyen ott állni, és milyen onnan a látvány. Soha nem ugranék le onnan.

– Ha még egyszer felmész oda, vagy csak gondolni mersz arra, hogy leugorjál bárhonnán, azonnal hívom az anyádat! És akkor mehetsz drogtesztre.

– Köszönöm, hogy törődik velem, uram. – Nagyon őszintének akarok látszani, mert semmit sem szeretnék jobban elkerülni, mint hogy ezt a dolgot felfűjják, és a közfigyelem reflektora még jobban rám irányuljon. És hogy mindig a sarkamban lihegjenek, engem figyelve, és nem csak az iskola folyosóin, hanem később is, az életben. Mert ezek ilyenek, képesek rá. Amúgy pedig kedvelem Embriót. – Ami a drogot illeti, kár a tesztelésembe időt és energiát ölni. Tényleg. A cigizésen kívül más nincs az életemben, mert a drog és én nem nagyon kedveljük egymást. Tapasz-

talatból mondom, higgye el, mert kipróbáltam. – Jófiúsan összefonom a kezeimet. – És ami ezt a toronydolgot illeti, nos, nem terveztem semmi olyasmit, mindazonáltal megígérhetem, hogy többé nem fog előfordulni.

– Helyes, mert nem is fordulhat elő. És hetente kétszer látni akarlak itt, nem csak egyszer. Hétfőn és pénteken megjelenysz, beszámolsz, mi van veled, hogy tudjam.

– Boldogan, uram... Úgy értem, hogy jók ezek a beszélgetések, tényleg élvezem, de higgye el, jó leszek.

– Nem vagy alkupozícióban... Na, akkor lássuk a múlt féléved végét. Négy, majdnem öt hetet hiányoztál az iskolából. Anyád azt mondta, hogy leverte a lábadról az influenza.

Valójában Kate volt az, nem az anyám, de ezt Embrió-nak nem kell tudnia. A nővérem hívta fel a sulit, amikor lógtam, mert anyámnak van elég más baja.

– Ha ő mondta, minek vitatkozzunk vele?

A helyzet az, hogy tényleg beteg voltam, de nem egy közérthető influenzába estem. Tapasztalatom szerint az emberek sokkal együtt érzőbbek, ha saját szemükkel látják és értik a szenvedésedet, ezért már ezredszer kívánom, hogy bárcsak elkapnám a bárányhimlőt, a mumpszot vagy bármelyik látványos fertőzést. Sokkal egyszerűbb lenne a dolgom, és mindenki másnak is a környezetemben. Bármilyen jobb volna, mint az igazságot bevallani, hogy megint kikapcsolt az agyam. Tisztára lemerült. Egyik percben még pörögtem, a másikban már úgy éreztem, hogy az elmém kereke kínos lassúsággal forog körbe-körbe, mint egy öreg, reumás kutya, amelyik lefeküdni készül, de nem bír. Aztán kész, elsötétül minden, és álomba merülök, vagyis

pont nem abba, mert ez nem a szokásos éjszakai alváshoz hasonlít. Nem is álmodom semmit. Csak hosszan vagyok a sötétségben.

Embrió megint összeszűkül szemmel vizslat, próbálkozik, hátha sikerül megizzasztania.

– És elképzelhető, hogy ebben a félévben megörvendeztetsz minket a jelenléteddel, és nem lesz veled gond?

– Teljes mértékben.

– És részt veszel az órai munkában?

– Igen, uram.

– Elintézem a drogtesztet a nővérrel. – Vaskos mutatóujját rám emeli. – A próbaidő azt jelenti, hogy „valaki alkalmasságát vizsgálni egy adott időszakban, amikor az illetőnek fejlődést kell tanúsítania”. Nézz utána, ha nem hiszed el, és az ég szerelmére, maradj életben!

Nem mondom neki, hogy nekem is ez lenne a célom. Mármint élni. És csak azért nem mondom, mert úgysem hinné el. Jól ismeri az előtte fekvő vaskos dosszié tartalmát. És van még valami, amit nem hinne el: hogy én nagyon komolyan küzdök azért, hogy itt lehessen ebben a szaros, zűrzavaros világban. Az óratorony tetőpárkányán állni nem arról szól, hogy meg akarok halni. Hanem arról, hogy szeretném uralni a saját sorsomat. Arról szól, hogy nem akarok a sötét lidércnyomásba esni megint.

Embrió az asztala körül masíroz, és felkap egy kupac *Kamaszpanasz* brosúrárt. Aztán közli, hogy nem vagyok egyedül, hozzá bármikor fordulhatok, az ajtaja mindig nyitva, ő mindig itt van, jöhetek bármikor, hétfőn meg mindenképpen. A legszívesebben azt felelném, hogy értékelem, de ez nem sokat segít rajtam. Aztán csak simán megkö-

szönöm, mert látom a fekete karikákat a szeme alatt meg a dohányzós ráncokat a szája körül. Ha kiteszem innen a lábam, biztos azonnal rágyújt. Átveszem tőle a maroknyi brosúrát, és megyek, hadd cigizzen nyugodtan. Nem hozakodott elő Violettel, ettől megkönnyebbülök.

VIOLET

Még 154 nap érettségiig...

Péntek reggel van. Mrs. Marion Kresney iskolai konzultáns irodájában vagyok, akinek apró szeme kedves, és a mosolya annyira betölti az arcát, hogy szinte kifolyik kétoldalt. A feje fölötti oklevél tanúsága szerint itt, a Bartlett középiskolában van már tizenöt éve. Most vagyok nála tizenkettedszer.

A szívem még mindig hevesen ver, és a kezem reszket attól, hogy ott, fent álltam. Szinte jéghideg lett az egész testem, és semmi mást nem szeretnék most, mint lefeküdni. Arra számítok, hogy Mrs. Kresney ezt fogja mondani: „Tudom, hogy mire készültél az első szünetben, Violet Markey. A szüleid már úton vannak ide, az orvosok is készenlétben vannak, várják, hogy bevitessünk a legközelebbi pszichiátriára”.

Ám ugyanúgy kezdjük, mint máskor:

– Hogy vagy, Violet?

– Remekül, és maga? – Ráülök a két kezemre.

– Jól, de most beszéljünk rólad. Azt szeretném tudni, mit érzel most.

– Jól vagyok. – Nem hozta fel a témát, de ez még nem jelenti azt, hogy nem tudja, mi történt. Szinte soha semmit sem kérdez meg, olyan „durr bele” módon.

– Hogyan alszol mostanában?

A lidércnyomásos álmok egy hónappal a baleset után kezdődtek. Mindig rákérdez, amikor jövök hozzá, mert elkövettem azt a hibát, hogy beszéltem róluk az anyámnak, aki elmondta a konzultáns hölgynek. Ezért kell idejárnom hozzá, és ezért nem mondok el semmit azóta az anyámnak.

– Jól alszom.

Az a furaság van Mrs. Kresney-vel, hogy folyton-folyvást mosolyog, akármi történjék is. Ezt bírom benne.

– Semmi lidércnyomás?

– Semmi.

Korábban leírtam ezeket az álmokat, de már abbahagytam. Mégis minden részletükre emlékszem. Egy hónapja például elkezdtem olvadni, de szó szerint, és azt mondta az apám az álomban, hogy „eljutottál a véghez, Violet, elérted teljesítőképességed határát. Mert mindenkinek vannak korlátai, a tied most jött el”. *Nem akarom!* – gondoltam az álomban. Néztem a lábam, ahogy tócsába olvad, aztán eltűnik. Aztán ugyanez lett a két kezemmel is. Nem fájt, és emlékszem, hogy ez jutott eszembe: *nem baj, hiszen nem fáj, csak eltűnök*. De igenis bántam, ahogy fokról fokra,

testrészről testrészre láthatatlanná váltam, aztán felébredtem.

Mrs. Kresney fészkelődik kicsit a székében, a mosolya hervadatlan. Talán álmában is ezt csinálja?

– Akkor beszéljünk az egyetemi jövődről.

Tavaly ilyenkor boldogan beszéltem volna erről. Eleanor és én gyakran belemerültünk ebbe a témába, amikor anya és apa elmentek aludni. Ha elég meleg volt, kiültünk a szabad ég alá, ha nem, bent dumáltunk. Elképzeltük, hová fogunk elutazni, kikkel fogunk találkozni, akik nem itt, ebben a 14 ezer lelkes indianai városban, Bartlettban élnek, ahol Eleanorral úgy éreztük magunkat, mintha egy másik bolygóról csöppentünk volna ide.

– Jelentkeztél a kaliforniai és a floridai egyetemre, a San Franciscó-i Berkeley-re meg Buenos Airesbe; a karib-szigeteki egyetemre és még Szingapúrba is. Ez elég változatos egy lista, de eltűnt róla New York. Mi történt?

A hetedik évfolyam utáni nyártól kezdve a New York-i Egyetem kreatív írás kurzusáról álmodoztam. Ez onnan jött, hogy anyámmal, aki egyetemi tanár és író, elmentünk New Yorkba, ahol posztgraduális ügyei voltak a volt egyetemén. Három hétig az egész család New Yorkban volt, találkoztunk egykori tanáraival, csoporttársaival, akik között csupa író, forgatókönyvíró és színpadi szerző meg költő van. Az volt a tervem, hogy októberben már előzetesen jelentkezem a következő évre. De aztán megtörtént a bal eset, és meggondoltam magam.

– Lekéstem a jelentkezési határidőt. – A normál jelentkezés pont egy hete zárult le. Minden űrlapot kitöltöttem,

megírtam a motivációs leveletem is, aztán nem adtam postára.

– Akkor beszéljünk az írásról. Meg a honlapodról.

Az *EleanorandViolet.com*ra gondol... Eleanor és én akkor fogtunk bele, amikor ide költöztünk, Indianába. Egy online magazint akartunk csinálni, amelyben két (nagyon különböző) felfogásban írtunk volna divatról, szépségápolásról, fiúkról, könyvekről – az életről. Tavaly Eleanor barátnője, Gemma Sterling (aki a *Rant* címmel futó webes sorozat sztárja) megemlített minket egy interjúban, és ezt követően megháromszorozódott a követőink száma. Ám amióta Eleanor meghalt, egy billentyűt se ütöttem le a honlapunk miatt. Miért is tettem volna? Az a weboldal két testvére volt. Arról nem is beszélve, hogy amikor átszakítottuk a korlátot, abban a pillanatban a beszélőkém és az írókám is megszűnt létezni.

– Nem akarok a honlapról beszélni.

– Úgy tudom, az édesanyád író. Ő biztosan tudna ebben hasznos tanácsot adni.

– Jessamyn West szerint az írás olyan nehéz, hogy az írók megtapasztalják a poklot már idefent, ezért később mindenfajta túlvilági bűnhődést megúsznak...

Erre Mrs. Kresney felélénkül:

– Úgy érzed, most éppen bűnhődsz valamiért? – A bal-esetre utal. Vagy talán arra, hogy itt kell lennem, az irodájában, ebben az iskolában, ebben a városban...

– Nem. – Ha az a kérdés, hogy szerintem kéne-e bűnhődnöm valamiért, azt mondom: igen. Például mi másért vágattam volna magamnak frufrut?

– Azt gondolod, hogy felelős vagy a törtétekért?

A frufrumat igazgatom. Ferde.

– Nem.

Hátradől. A mosolya egy kissé lekonyul. Mindketten tudjuk, hogy hazudok. Vajon mit mondana, ha megtudná, hogy alig egy órája még az óratorony tetején álltam, és valaki ledumált a párkányról? Úgy látom, halvány gőze sincs róla.

– Azóta már vezettél?

– Nem.

– És beültél már a szüleid mellé, a kocsiba?

– Nem.

– Pedig ők szeretnék, hogy megtedd. – Nem kérdezi, állítja. Mint aki beszélt erről a szüleimmel, legalább az egyikükkel. Valószínűleg így is van.

– Még nem vagyok rá kész. – A mágikus öt szócska... Rájöttem, hogy ezekkel szinte mindenből kidumálhatom magam.

Előrehajol ültében.

– És arra gondoltál már, hogy visszamész pomponlány-nak?

– Nem.

– És a diáktanácsba?

– Nem.

– Még mindig fuvolázol a zenekarban?

– Igen, az utolsó pozícióban. – Na, ez nem változott: mindig is az utolsó széken ültem, mert nem vagyok túl jó fuvolista.

Hátradől megint. Azt hiszem egy pillanatra, hogy feladta, de aztán megszólal:

– Aggódom a fejlődésed miatt, Violet. Őszintén szólva azt gondolom, hogy előrébb kellene már lenned, mint ahol jelenleg vagy. Nem kerülheted el mindörökké, hogy kocsiba ülj, különösen nem most, télen. Nem toporoghatsz egy helyben. Ne felejtsd el a tényt, hogy túlélő vagy, ami azt jelenti...

Sohasem fogom megtudni, hogy mit jelent, mert ahogy meghallom a „túlélő” szót, felállok, és kimegyek.

Negyedik szünet; a folyosón vonulok az aktuális osztályterem felé.

Legalább tizenöt ember állít meg – némelyiket ismerem, másokat nem, és olyanok is vannak, akik már hónapok óta szóba sem álltak velem –, hogy elmondják, milyen bátornak tartanak azért, mert megmentettem Theodore Finchet az öngyilkosságtól. Az egyik csaj az iskolai laptól meg akar interjúvolni.

Az összes közül, akiket „megmenthettem” volna, Theodore Finch a legszerencsétlenebb választás, mert ő hírhedt figura a Bartlettban. Lényegében nem ismerem, de mindig is tudtam, hogy kicsoda. Mindenki tud róla. Egyesek utálják, mert azt hiszik, hogy lökött, meg hogy folyton verekedésbe keveredik, ki fogják rúgni, mert mindig azt csinál, amit akar. Öt-hat különféle bandában gitározik, tavaly rekordot döntött valamiben. De mégis... nagyon szélsőséges. Például egy nap tetőtől talpig pirosra festve jelent meg a suliban, és nem volt se jelmezbál, se efféle. Egyeseknek azt mondta, hogy a rasszizmus ellen tiltakozik, másoknak meg azt, hogy a húsevés ellen protestál. A középiskola elején egy teljes hónapig kapedliban járt; kettétört egy fa-

litáblát egy asztallal, és az összes szétboncolt békát kilopta a bioszlaborból, hogy felravatalozza, majd eltemesse őket a kosárpályánál. A szuper Anna Faris egyszer azt mondta, hogy a középiskolát csak úgy lehet túlélni, ha az ember nem tűnik ki semmivel az átlagból. Finch éppen az ellenkezőjét teszi.

Öt percet kések, az orosz irodalomról, ahol Mrs. Mahone a parókájában éppen kiadja a tízoldalas házi feladatot *A Karamazov testvérekből*. Nyögések jönnek mindenfelől, csak tőlem nem, mert akármit gondoljon is Mrs. Kresney, nekem vannak „mentő körülményeim”.

Oda sem figyelek, ahogy Mrs. Mahone elsorolja a kívánságait. Inkább egy kiálló cérnaszálat babrálok a szoknyámon. Fáj a fejem. Talán a szemüvegtől. Eleanor szeme rosszabb volt, mint az enyém. Leveszem a szemüveget, és magam elé rakom az asztalomra. Neki nagyon jól állt, rajtam ronda. Különösen ezzel a frufus frizurával... Ha elég sokáig hordom a szemüveget, talán kicsit olyanná válhatok, mint ő. Talán láthatom, amit ő látott. Egyszerre lehetek én is, meg ő is, nehogy bárkinek – legfőképpen nekem – hiányozhasson.

A tény az, hogy egyszer jó napom van, egyszer rossz. Szinte büntudatom van, amikor úgy érzem, nem teljesen rossz egy napom. Néha elfelejtkezem magamról – látok valamit a tévében, apám mond egy vicceset, vagy egy osztálytársam benyögése hat rám ellenállhatatlanul –, és úgy nevetek, mintha semmi sem történt volna. Normálisan érzem magam újra, bármit jelentsen is ez. Olykor amikor reggel felébredek, és énekelve öltözködöm. Vagy felhangosítom a zenét, s táncolok rá. Többnyire gyalog megyek az

iskolába. Előfordul az is, hogy biciklin, és az is, hogy úgy érzem, egy átlagos lány vagyok, aki éppen bicajra pattant.

Emily Ward megbökök hátulról, és átnyújt egy cetlit. Mivel Mrs. Mahone óra elején elszedi a telefonjainkat, marad ez a jó, öreg, ódivatú üzenetközvetítés...

Igaz, hogy megmentetted Finchet az öngyilkosságtól? x Ryan. Csak egy Ryan van az osztályban – talán az egész iskolában, sőt, az egész világon... És ez Ryan Cross.

Felpillantok, és összenézünk kétsornyi távolságból. Túlságosan jóképű. Széles vállú, aranybarna hajjal, zöld szemmel, és épp annyi szeplővel, amitől nem látszik teljesen megközelíthetetlen félistennek. Decemberig jártunk, azóta szüneteltetjük a kapcsolatunkat.

Öt percig bámulom a cédulát, mielőtt válaszolnék. Végül ezt válaszolom: Véletlenül éppen ott voltam. x V. Alig egy perc múlva jön vissza a noteszlap, de nem hajtom szét. Arra gondolok, hány lány lenne boldog, ha ilyen üzenetet kapna Ryan Crosstól. A tavalyi Violet Markey is közéjük tartozna.

Amikor kicsöngetnek, még pepecselek egy darabig, nem megyek ki. Ryan vár egy kicsit, figyel, indulok-e, de aztán begyűjti a telefonját, és kimegy.

– Igen, Violet...? – kérdezi Mrs. Mahone.

Tíz oldal korábban nem szokott nekem gondot okozni. Ha a tanár tízet kért tőlem, akkor biztosan írtam vagy húszat. Ha húszat akart, akkor legalább harmincat kapott. Az írás az erősségem, abban vagyok a legjobb. Jobb, mint amilyen lánya vagyok a szüleimnek, vagy testvére a testvéremnek, vagy barátnője a barátomnak. Az írás én vagyok. Ám most ez az egyik dolog, ami nem megy.

Nem nagyon tudok mit mondani, még azt sem, hogy „nem vagyok rá készen”, pedig ez benne van az íratlan kódexben, aminek a címe: *Hogyan viselkedjünk, amikor diákként elveszítjük a testvérünket, és még kilenc hónap múlva is nagyon nehéz.*

Mrs. Mahone felsóhajt, és átadja a telefonom.

– Írj egy oldalt vagy egy bekezdést, Violet. Ahogy jön. – A „mentő körülményeim” működésbe léptek.

Az osztályterem előtt Ryan ácsorog, rám vár. Látom rajta, mennyire igyekszik, hogy megfejtse a rejtvényt, ami én vagyok, és aztán visszarakhasson a puzzle-jába, persze csak akkor, ha joggal besorolhat megint a régi, jól használható barátnő kategóriába.

– Csinos vagy ma – kezdi. Van benne annyi tapintat, hogy nem bámulja a frizurámat.

– Kösz.

Ryan válla fölött látom Theodore Finchet elmasírozni mellettünk. Úgy bólint felém, mint aki tud valamit, amit én nem, és már el is ment.

FINCH

6. nap, (még) ébren

Ebédidőre már az egész sulis tudja, hogy Violet Markey megmentette Theodore Finch életét, aki le akart ugrani az óratoronyból. A földrajzórára menet elhaladok egy csapat lány mellett, akik a folyosón tárgyalják ki az esetet, de fogalmuk sincsen, hogy én vagyok az egyetlen és megismételhetetlen Theodore Finch.

Sipítózó hangon egymást licitálják túl – minden mondat, még az állító mondatok is, úgy kanyarodnak fel a levegőbe, mint megannyi kérdőjel:

– Hallottad, hogy fegyvere is van? Hallottad, hogy úgy kellett kicsavarni a kezéből? Az uncsitesóm, Stacey, aki New Castle-be megy, azt mondja, hogy Chicagóban volt egy barátnőjével, ugyanabban a játékkeremben, mint Finch, aki totál rájuk kattant, mindkettőjükre? Az én bátyám meg

ott volt, amikor a tűzijátékot csinálta, és mielőtt elvitte a rendőrség, azt mondta, hogy „ha nem akarják visszatéríteni a pénzemet, akkor még végignézném, ha lehet”...

Ezek szerint egyszerre vagyok tragikus és veszélyes figura. Hát igen... Erről van szó! Itt vagyok, élek és virulok, vagyis ébren vagyok. ÉBREN – csupa nagybetűvel! És jó, ha mindenki számol ezzel, mert megint jövök! A csajok felé hajolva odavetem:

– Én meg azt hallottam, hogy az egészet egy lány miatt csinálta. – Aztán végiglejték a folyosón a földrajzteremig.

Odabent leülök a helyemre, híres-hírhedtnek és legyőzhetetlennek érzem magam. Fura nyughatatlanságot, sőt feldobottságot is érzek, mint aki... a halál torkából menekült meg. Körülnézek, de rám sem hederít senki, ahogy Mr. Blackre, a tanárra sem, aki szó szerint a legnagyobb fickó, akit valaha láttam. Vörös, nagyon vörös a képe, mintha éppen most ütné meg a guta, vagy kapna szívrohamot. Amikor beszél, sípol a tüdeje.

Indiana államban éltem egész életemben – jobban mondva a „purgatóriumi időmet” itt töltöm –, de csak most jövök rá, hogy a legmagasabb ponttól tizenkilométernyire lakunk. Eddig ezt senki sem mondta, se a családom, se a tanáraink, de itt és most, az „Ismerd meg Indiana szépségeit!” című tananyagban benne van (amit idén vezettek be a suliban, hátha a diákok így „ráébrednek saját államuk gazdag történelmi hagyományaira, és felébred bennük a honfiúi büszkeség.” Bizony, ez nem vicc!).

Mr. Black letelepszik a székébe, és megköszöri a tor-kát.

– Mi lehetne jobb... élvezdés annál... semhogy meg-
nézzük államunk legmagasabb pontját? – A sípoló, nehéz
légzése miatt nehéz megítélni, hogy mennyire éli át Mr.
Black, amit mond. – A Hoosier-hegy... 383 méterrel van
a tengerszint fölött... egy családi otthon mögött... 2005-
ben egy Kentucky... államból érkező cserkész... engedélyt
kapott... hogy építsen egy turistautat meg egy... piknike-
zőt, és kitegye a feliratot, hogy...

Felteszem a kezem, de Mr. Black nem reagál.

Nem engedem le a kezem, miközben tovább beszél.
Arra gondolok, hogy talán jó volna megnézni ezt a magas-
latot. Mennyire más onnan a látvány? A 383 méter ugyan
nem tűnik nagyon magasnak, de láthatólag nagyon büsz-
kék rá. Ki vagyok én, hogy azt mondjam, a 383 méter
semmi?

Végül odabólint, hogy mondjam, de a szája össze van
szorítva, mintha lenyelte volna az ajkait.

– Igen, Mr. Finch? – Úgy sóhajt, mint egy százéves, és
neheztelve, bizalmatlanul mered rám.

– Azt javaslom, menjünk oda tanulmányi kirándulásra.
Meg kéne tekintenünk Indiana csodás nevezetességeit,
amíg lehet, mert legalább hárman ebben a teremben vég-
zősök vagyunk, s év végén elhagyjuk ezt a nagyszerű álla-
mot. Máskülönben mit viszünk magunkkal ebből az átlag
alatti iskolából, amely Amerika egyik legrosszabb iskola-
rendszeréhez tartozik? Arról nem is beszélve, hogy egy
ilyen földrajzi látványosságot elég nehéz magunkévá tenni
anélkül, hogy odamennénk! Vegyük például a Grand Ca-
nyont vagy a Yosemite-t. Azokat is látni kell ahhoz, hogy
tényleg értékelni tudjuk a szépségüket.

Csak húsz százalékban gúnyolódok, de Mr. Black úgy mondja, hogy „Köszönöm, Mr. Finch”, mintha éppen fordítva gondolná a köszönetet. Hegyeket kezdek rajzolni a füzetembe államunk legmagasabb pontjának tiszteletére, de inkább repkedő kígyónak hatnak.

– Theodore jól mondja, hogy... egyesek közületek elmennek... az iskolai év végén... valahová máshova. Elhagyjátok... nagyszerű államunkat, de előtte... látnotok kéne. Jó volna... bejárni Indianát.

A terem másik végében valami zaj támad. Valaki elkésve jön be, leejt egy könyvet, s miközben fel akarja szedni, az összes többi kiesik a kezéből. A többiek felröhögnek, mert ez egy középsuli, ahol kiszámíthatóan mindig ez van, mert mi mindig mindent nagyon viccesnek találunk. Különösen azt, ha valaki nyilvánosan megszégyenül. Violet Markey a könyvdobáló lány – ugyanaz a Violet, aki fenn volt az óratoronyban. Céklavörös lesz, és látom rajta, hogy azt kívánja, bárcsak meghalna. Nem olyan toronyból leugrós módon, hanem „bárcsak a föld elnyelne” módon.

Én mindenkinél jobban ismerem ezt az érzést – jobban anyámnál, a testvéremnél vagy Charlie Donahue-nál. Én meg ez az érzés egyek vagyunk a kezdetektől. Mint amikor fejbe rúgtam saját magam a tornaórán Suze Haines előtt; vagy amikor annyira röhögtem, hogy valami kirepült az oromból, és pont rá Gabe Romeróra. Vagy amilyen az egész nyolcadik osztály volt.

Mivel hozzá vagyok ehhez szokva, és mert látom, hogy ennek a Violet nevű lánynak már csak három ceruzát kell ledobnia ahhoz, hogy sírva fakadjon, lesodrom az egyik könyvemet az asztalról. Minden szem rám szegeződik.

Lehajolok, hogy felvegyem, és direkt szétküldöm a levegőbe a többi könyvem és füzetem – nekirepülnek a falnak, az ablaknak, a szomszédom fejének, és a nagyobb hatás kedvéért, még a széket is felbillentem, hogy lezúgiak róla. A többiek vigyorognak, egyesek tapsolnak, másoktól felröppen egy-egy „idióta” meg „lökött”, Mr. Black pedig felém sípolja:

– Ha végeztél... Theodore... akkor talán folytatnám.

Felegyenesedem, megigazítom a széket, meghajolok, és miután összeszedtem a könyveimet, leülök. Közben Violetra vigyorgok, aki kissé meg van lepődve, és mintha megkönnyebbült arcot váгна, meg még valami más is van az arcán. Talán aggodalom? Szeretném azt hinni, hogy tetszés is, de ez már túlzás volna. A legjobb mosolyomat villantom felé, amitől általában az anyám is megenyhül, amikor későn jövök haza, vagy amikor valami furát művelek. (Máskor olyan arccal néz rám – már amikor egyáltalán észrevesz –, mintha ezt gondolná: *Hogy a csudába kerültél közénk? Biztos az apád vérvonala vagy...*)

Violet visszamosolyog, amitől rögtön jobban érzem magam, hiszen ő is jobban van, mellesleg nem úgy néz rám, mint valamire, amitől óvakodni kell. Akkor ma már másodszor mentettem meg. Lágyszívű Theodore, szokta mondani az anyám. És ezt is hozzáteszi mindig: túl lágyszívű. És ez kritika a részéről, úgy is fogom fel.

Mr. Black Violetra néz, aztán rám.

– Ahogy mondtam az imént... a projektmunka idén az lesz, hogy... helyszíni szemlét kell írni legalább kettő... de inkább három... indianai nevezetességről. – Violetet fi-

gyelem, aki a táblára mered, de a szája csücske még kissé felfelé görbül.

Mr. Black tovább magyarázza, hogy azt szeretné, ha olyan helyeket választanánk, ami tényleg érdekel bennünket, mindegy, hogy kevésbé ismert vagy hogy messze van. Az a dolgunk, hogy odamenjünk, megnézzük, lefotózzuk-videózzuk, elmélyedjünk a történelmében, és csak azt mondjuk el neki róla, hogy miért tesz minket az a hely büszke indianáivá. Ha a helyeket kötni is tudjuk egymáshoz valamilyen módon, annál jobb. A félév végéig kell befejeznünk a munkát, és nem árt, ha komolyan vesszük.

– Kettős csapatokban fogtok... dolgozni. A projekt-munka osztályzata... az év végi jegy 35%-át fogja kitenni.

Megint felrakom a kezem.

– Megválaszthatjuk a társunkat?

– Igen.

– Én Violet Markey-t választom.

– Ezt majd vele beszéld meg... óra után.

Félig hátrafordulok a székre, és a támlára könyökölve nézek a lányra.

– Violet Markey, szeretnék a társad lenni ebben a projektben.

Az arca kipirul, ahogy minden szem részegeződik, és ezt mondja Mr. Blacknek:

– Talán ha csinálhatnék valami mást, talán kutatást vagy egy rövid esszét... – Halkan mondja, de mintha dühös lenne a hangja. – Még nem vagyok készen, hogy...

A tanár közbevág:

– Miss Markey, most azzal teszem... a legnagyobb szívességet, hogy... azt mondom: nem lehet!

– Nem lehet?

– Nem. Most már új év van... Ideje visszatérni... a normális kerékvágásba.

Páran nevetni kezdenek. Violet rám néz, és igen: látom, hogy dühös. Akkor eszembe jut a balesete. Violet és a testvére. Tavaly, valamikor tavasszal... Violet túlélte, a testvére nem. Ezért kerüli a közfigyelmet.

Az óra hátralévő része azzal telik, hogy Mr. Black elsorolja azokat a helyeket, amelyeket szerinté élvezni fogunk, és amelyeket szerinté okvetlenül látnunk kell még az érettségi előtt. Csupa gagyi turistalátványosságot mond, mint a Conner Prairie Történelmi Park, a Levi Coffin House, a Lincoln Múzeum vagy James Whitcomb Riley szülőháza. Miközben nyilvánvaló, hogy a legtöbbünk ebben a városban fog megöregedni és meghalni úgy, hogy ki sem tesz-szük innen a lábunkat.

Megpróbálom megint elkapni Violet pillantását, de nem néz fel többet. Lecsúszott a székében, mint aki össze akar zsugorodni, és egyenesen maga elé bámul.

Az osztályterem előtt Gabe Romero áll elém úgy, hogy meg kell állnom. Mint általában, most sincs egyedül. Amanda Monk áll a háta mögött kipucított csípővel; két oldalán Joe Wyatt és Ryan Cross. A jólelkű, rendes, könnyed modorú, sportos Ryan, a jó tanuló, aki az osztályközösség alelnöke is. A legrosszabb vonása az, hogy már ovis kora óta pontosan tudja, kicsoda, és hová tartozik.

Roamer, a Húgyagyú megszólal:

– Nem ajánlom, hogy legközelebb azon kapjalak, hogy engem méregetsz!

– Nem méregettelek, rád se néztem. Hidd el, legalább száz olyan dolog van az osztályteremben, amit szívesebben szemügyre vennék, mint téged. Még Mr. Black nagy, meztelen seggét is!

– Rohadék buzeráns...

Roamer meg én esküdt ellenségek vagyunk felső tagozat óta, úgyhogy gondolkodás nélkül kiveri a kezemből a könyveket, pont úgy, ahogy ötödikben csináltuk vagy százszor. Rám is tör az ismerős érzés, mint egy régi barát, ahogy a harag fekete kézigránátja felrobban a gyomrom táján. Sűrű, mérgező füstje felfelé emelkedik; megtölti már a tudómet is. Ugyanez az érzés fogott el tavaly is, amikor egy másodperc alatt felkaptam az asztalt, és belevágtam Mr. Gearynél a falitáblába – és nem Roamerba, ahogy azóta terjeszti.

– Szedegesd fel szépen, köcsög! – Roamer ellép mellettem, közben a vállával keményen belevág a mellkasomba. Nagyon szeretném a fejét beleverni az egyik fém öltözőszekrénybe, aztán lenyúlni a torkán, és kitépni a szívét, mert az Ébrenlét éppen azzal jár, hogy az ember minden porcikája zsibong, átjárja az életerő. Minden sejtem sóvárog arra, hogy behozza az alvás miatti lemaradást.

Ehelyett azonban elszámolok hatvanig, ostoba képet vágok, és idiótán vigyorgok. *Nem, nem kockáztatok semmit, hiszen felfüggesztettet kaptam. Nem akarom, hogy kicsapjanak. Jól fogok viselkedni. Csöndben leszek, meghúzom magam.*

Mr. Black az ajtóból figyel, megpróbálok lazán felé bólintani, hogy tudja, minden rendben, mindent kézben tartok, semmi gond, nem csinálunk felfordulást. A tenyerek

nem viszketnek, a bőrünk nem ég, a pulzusunk nincs az egekben, úgyhogy lehet nyugodtan továbbhaladni, nincs itt semmi látnivaló... Ígéretet tettem magamnak, hogy idén minden más lesz. Ha odafigyelek, és megelőzők minden bajt – a belőlem fakadókat is beleértve –, akkor talán tényleg ébren tudok maradni. Nem csak úgy félig-meddig, hanem igazán. És nem majd, hanem itt és most...

Az eső elállt. A halovány januári napfényben a parkolóban támasztjuk Charlie Donahue-val az ő kocsiját. Az egyik kedvenc témáját taglalja, ami nem más, mint a szex (a másik: saját maga). Lánybarátunk, Brenda áll mellettünk; némán hallgatja Charlie-t, miközben széles – nagyon széles – mellkasára szorítja a könyveit. A haja rózsaszínben és vörösben játszik.

Charlie a téli szünetben a pláza mozijában dolgozott, és nyilván ingyen engedte be az összes szexi lányt. Ettől annyi lehetősége támadt, hogy még ő sem tudta teljesen kihasználni mindet a hátsó, mozgássérülteknek fenntartott sorban, amelyet nem szakítanak meg a könyöklők.

Felém int a fejével.

– És veled mi volt...?

– Mikor?

– A szünetben...

– Hát, mindenféle. Nem akartam folytatni a sulit, úgyhogy nekivágtam az országútnak, és vissza se néztem. – Nem tudom elmagyarázni a Nagy Alvás állapotát a barátainak, de még ha tudnám is, nem kell. Az egyik legjobb dolog Charlie és Bren barátságában, hogy sohasem kell

magyarázkodnom semmiért. Jövök, megyek, ők meg látják, hogy megint itt a jó, öreg Finch...

Charlie magába mélyedve bólint.

– Oké, szerintem azt kéne csinálnunk, hogy szerzünk neked valakit, akit megdönthetsz. – Ez nem más, mint egy burkolt célzás az óratornyi incidensekre. Ha lefekszem valakivel, akkor nyilván nem akarnék öngyilkos lenni. Charlie világképében a szex gyógyír mindenre. Tehát ha a világ vezető politikusait rendszeren és huzamosan kielégítenék, akkor szerinte eltűnne az összes globális probléma?

Brenda összevonja a szemöldökét.

– Te egy disznó vagy, Charlie!

– Tudom, hogy imádsz.

– Bárcsak képes lennék imádni téged! Miért nem vagy kicsit sem olyan, mint Finch? Ő egy úriember. – Nem sokan mondanák ezt rólam, de hát éppen ez a szép az életben: mindenki mást lát bennünk.

– Engem hagyjál ki ebből – mondom.

Bren a fejét rázza.

– Nem viccelek, komolyan mondom. Ma már nincs sok úriember a világon. Ritkák, mint a szüzek vagy a leprikónok. Ha én valaha férjhez megyek, csak egy ilyenhez megyek.

Nem hagyhatom ki a ziccert:

– Szűzhöz vagy leprikónhoz? – Brenda belebokszol a karomba.

– Van különbség az úriember meg egy olyan fickó között, akivel senki sem áll le játszadozni. – Charlie rám néz:
– Ne szívd mellre, tesó.

– Dehogy. – Végére is igaza van, legalábbis, ha hozzá hasonlítom magam. Azt mondja, hogy nincs szerencsém a nőkkel. Valami afelé hajt, hogy mindig vagy a ribancokat, vagy a hibbantakat szemeljem ki, netán azokat, akik mások társaságában úgy tesznek, mintha nem is ismernének.

Már nem figyelek rá, mert Brenda válla fölött meglátom őt – mármint Violetet. Már érzem, hogy elvesztem, ami rám jellemző (Suze Haines, Laila Collman, Annalise Lemke és a három Briana: Briana Harley, Briana Bailey és Briana Boudreau...). És mindez csak azért, mert rám mosolygott. Bár az nem volt akármilyen mosoly. Igazi, szívből jövő, ami manapság ritka. Különösen olyan fickóra ragyog nehezen, akit Lökött Theodore-nak hívnak Aberrációfalváról.

Bren megfordul, hogy lássa, mit nézek. Fejcsóválva néz vissza rám olyan kaján félmosollyal, hogy beleborzongok.

– Te jó ég! Ti, pasik egytől egyig ugyanolyanok vagytok.

Hazaérve anyámat a konyhában találom. Telefonál, közben felolvasztja az egyik mélyhűtött, házi tepsis kaját abból a húsos-zöldséges fajtából, amit Kate minden hét elején előre megcsinál. Anya int nekem, és folytatja a telefonálást. Kate lerohan a lépcsőn, felkapja a kulcsait a pultról, és odaveti:

– Csak lazán, lúzer. – Két lánytestvérem van: Kate csak egy évvel idősebb nálam, Decca még csak nyolcéves. Nyilvánvaló, hogy baleset volt a fogantatása, amire rá is jött hatéves korában. Ám mindenki tudja a családban, hogy ha valakinek nem kéne itt lennie, az én vagyok.

Felmegyek az emeletre, nedves cipőtalpam csikorog a padlón, és magamra zárom a szobám ajtaját. Előhúzok egy régi bakelitlemezt, meg se nézem, mi az, és felrakom az özönvíz előtti lemezjátszóra, amit a pincében találtam. A lemez ugrik és recseg, olyan, mintha az 1920-as évekből származna. Mostanában retrohangulatban vagyok, Split Enzet hallgatok, és ezért hordok tornacsukát is. Azt próbálgatom, hogy a 80-as évekbeli Theodore Finch milyen lenne, mennyire illeszkedne be.

Beleketrok az íróasztalfiókomba cigi után. Berakok egy szálát a számba, és már nyúlok az öngyújtóért, mikor eszembe jut, hogy a 80-as évekbeli Theodore Finch nem bagózik. Fú, de utálom ezt a stréber, igyekvő, kis kukacot! A számban hagyom a fityegő cigit gyújtatlanul, kicsit szívogatom a végét, hátha jön egy kis nikotin belőle. Előszedem a gitárt, pöncögök rajta egy kicsit, aztán lerakom. Hátrafordítom a széket (csak így tudok rajta alkotni), és leülök a gépemhez.

Ezt kalapálom be:

Január 5. Mód: Óratorony, sulis. A próbálkozást értékelő tízes listán: ötös. Tények: Az ugrási hajlandóság megnő telihold és szünidő idején. Az egyik híresebb ugró Roy Raymond volt, aki a Victoria's Secret megalapítója. Kapcsolódó tények: 1912-ben Franz Reichelt ejtőernyőruhában ugrott le az Eiffel-toronyból, amit ő maga tervezett. Az ugrás a ruha tesztelésére szolgált volna, azt hitte, repülni fog benne, de csak lezuhant. Meteorként csapódott a földbe, több mint tízcentis gödröt vajt a teste. Meg akart volna halni? Nem valószínű. Szerintem csak nagyképzű volt, meg hülye.

Gyorsan rákeresek az interneten a leugrálós öngyilkosok százalékarányára, és kiderül, hogy ez nem több mint 5-10

százalék. Legalábbis Johns Hopkins szerint. Világos, hogy általában kényelmi szempontból választják a halálugrást, ezért van, hogy a San Franciscó-i Golden Gate híd (a világ legkeresettebb öngyilkos célpontja) ennyire népszerű. Nekünk mindösszesen egy Purina tornyunk meg egy négyszáz méteres dombunk van.

Ezt írom még be: Ok, amiért nem ugrottam: nagyon gusztustalan lenne, túl nyilvános a hely, túl nagy a tömeg.

Kilépek a Google-ból, és belépek a Facebookra. Hamar megtalálom Amanda Monk oldalát, mert mindenki az ismerőse, még az is, aki nem. A listában rákeresek a névre: Violet.

És már fel is jön; rákattintok a fotójára, és már ott is van, nagyban. Ugyanaz a mosoly az arcán, amivel engem is megajándékozott. Ahhoz, hogy a többi képét is lássam, és elolvashassam a profilját, ismerősöknek kéne lennünk. Ahogy a képernyőt bámulom, hirtelen elfog a kétségbeesett vágy, hogy többet tudjak róla. Ki ez a Violet Markey? Megpróbálkozom egy Google-kereséssel, mert elképzelhető, hogy valamilyen titkos hátsó ajtón át bejuthatok a Facebook-oldalára, persze ehhez kell egy speciális kód, három szám vagy efféle könnyen kitalálható cucc.

Végül egy *EleanorandViolet.com* nevű oldalon lyukadok ki, amely Violet Markey-t mint társszerzőt és társszerkesztőt tünteti fel. Tele van a szokásos fiúk és smink témájú blogbejegyzésekkel, a legfrissebb tavaly április 3-i. Ezen kívül még feljön egy hír:

Eleanor Markey (18), a Bartlett Gimnázium végzős diákja és a diáktanács tagja, elvesztette uralmát a gépkocsija fölött az A. utcai hídon április 5-én, éjjel háromnegyed egy körül. Jegesedés és gyorskormányozás okozhatta a balesetet. Eleanor azonnal meghalt, utasa, 16 éves húga csak kisebb sérüléseket szenvedett.

Újra meg újra elolvasom a beszámolót, amitől valami sötét köd kezd gomolyogni a gyomromban. És akkor olyasmit teszek, amit korábban megfogadtam, hogy sohasem fogom megtenni. Regisztrálok a Facebookra csak azért, hogy küldhessek Violetnek egy felkérést: jelöljön vissza ismerősnek. Ha fenn vagyok a Facebookon, úgy tűnhetek, mintha normális társasági lény lennék, és ez kissé enyhíthetné a sokkot Violet számára, mert mégis csak öngyilkosság-közelbeli élmény volt az első találkozásunk. Talán így biztonságosabbnak ítélné a velem való ismerkedést. Csinálok magamról egy képet a telefonommal, de túl komolynak nézek ki rajta, úgyhogy kattintok még egyet – ez meg túl vigyorgósra sikeredik. A harmadikat választom, ami nagyjából a kettő között van.

Elaltatom a laptopot, nehogy ötpercenként nézegessem. Gitározni kezdek, majd olvasok pár oldalt a Macbeth-ből – mert lecke –, aztán lemegyek vacsorázni Deccával és anyámmal. Ezt a szokást tavaly vezettük be, anyámék válása után. Nem vagyok oda a táplálkozásért, de a vacsora a napom egyik legjobb része, mert ilyenkor nyugodtan ki-
kapcsolhatom az agyamat.

Anyá ezzel kezdi:

– Decca, meséld el, mi mindent tudtál meg ma. – Anyám szeret minket kikérdezni az iskoláról, mert azt akarja érezni, hogy megtette a kötelességét. Ez a kedvenc bevezetője a társalgáshoz.

– Azt tudtam meg, hogy Jacob Barry egy faszfej. – Mostanában egyre csúnyábban beszél, mert így szeretne némi reakciót kicsikarni anyámból. Teszteli, hogy tényleg odafigyel-e rá.

– Decca... – korholja anyám szelíden, de csak félig figyel rá.

Decca előadja, hogy ez a Jacob nevű fiú hogyan ragasztotta oda a kezét az asztalhoz csak azért, hogy kimaradjon a tudományos rejtvenyjátékból, de amikor megpróbálták leszedni a kezét, a bőre is lejtött, és ott maradt az asztalon. Decca szeme úgy fénylik, mint egy apró rágcsálóé. Látszik rajta, hogy úgy gondolja, a srác megérdemelte a sorsát, és ezt nyíltan közli is velünk.

Anyám hirtelen csupa fül lesz.

– Decca! – Rosszallóan csóválja a fejét. Ennyi részéről a nevelés. Mióta apám lelépett, nagyon igyekszik jó fej szülő lenni. Sajnálom őt, mert tudom, hogy még mindig szereti apámat, aki valójában egy önző rohadék – egy Rosemarie nevű nőért hagyta el őt, és azért is sajnálom, amit apám távozása napján mondott:

– Sose gondoltam volna, hogy negyvenévesen szingli leszek.

Nem a szavak ütöttek meg, hanem az, ahogy mondta. Hogy olyan véglegesnek hangzott a szájából...

Azóta egyfolytában igyekszem kellemes és csöndes lakótárs lenni, akit észre sem kell venni, olyan kicsi és látha-

tatlan – amibe az is beletartozik, hogy „alvó” üzemmódban is el kell játszanom, hogy iskolába járok – most a Nagy Alvásról beszélek –, nehogy még én is tetézzem a gondjait. Nem mindig sikerül.

– És milyen volt a napod, Theodore?

– Szuper. – Az ételt ide-oda tologatom a tányéromon, megpróbálok valamiféle mintázatot rajzolni belőle. Az evéssel ugyanaz a baj, mint az alvással: totál időpocsékolás, mert annyi más sokkal érdekesebb dolog van a világon.

Például az az érdekesség jár a fejemben, hogy egy kínai férfi belehalt az alváshiányba, amikor tizenegy napig fent volt egyhuzamban, hogy végignézze az egész labdarúgó-Európa-bajnokságot (foci, ha valaki nem tudná – én se tudtam). A 11. éjszakán végignézte, ahogy Olaszország megveri Írországot kettő nullára, lezuhanyozott, és hajnali ötkor elaludt. És meghalt. Nem akarom szegényt holtában bántani, de a foci elég agyatlan dolog, azért nem érdemes ébren maradni.

Anyám abbahagyja az evést, hogy jobban szemügyre vehessen. Amikor tényleg rám figyel – ami nem túl gyakori –, nagyon igyekszik megérteni a „szomorúságomat”. Csak úgy, ahogy igyekszik türelmet gyakorolni, amikor Kate ki marad egész éjszakára, Decca pedig kénytelen felkeresni az igazgatói irodát. Anyám szerint a rossz magaviseletünknek az ő válásuk az oka. Azt mondja, csak egy kis időre van szükségünk, hogy átlendüljünk a szakadékon.

Kevésbé szarkasztikusan hozzáteszem:

– Nem volt olyan rossz. Nem történt semmi, unalmas volt. Ahogy mindig. – Könnyedebb témákra váltunk, pél-

dául megbeszéljük az időjárást, és hogy milyen a ház, amit éppen most ad el anyám a kuncsaftjainak.

Amikor végzünk a vacsorával, anya ráteszi a tenyerét a karomra – éppen hogy a bőrömhöz ér az ujjhegyeivel –, és ezt mondja:

– Jó, hogy visszatért a bátyád, nem igaz, Decca? – Ez úgy hangzik a szájából, mintha attól kéne félniük, hogy bármelyik pillanatban eltűnhetnék a szemük elől. A kissé vádló hangnemtől összerándulok, és elfog a vágy, hogy felmenjek a szobámba, és ott is maradjak. Akárhogy szeretne megbocsátani nekem azért, hogy a szomorúságom kivon a dolgokból, mégis csak számítana rám mint férfira a házban. Elhiszi, hogy abban a bizonyos négy-öt hétben jártam iskolába, de esténként sok családi vacsorát kihagytam. Leveszi rólam a kezét, és ez a jel, hogy szabadok vagyunk. Ennek tudatában hárman háromfelé spriccelünk szét, mindenki megy a dolgára.

Tíz óra tájban, amikor Decca meg ő elmennek aludni, Kate pedig még nem jött haza, megint bekapcsolom a gépet, hogy ellenőrizsem a Facebook-oldalamat.

Violet Markey elfogadta a felkérést, kapom az értesítést.

Akkor most már barátok vagyunk.

Szeretnék ordibálva körberohangálni a házban, talán még a tetőre is felmásznék, és kitárt karral állnék ott szívesen, persze nem azért, hogy leugorjak. Arra nem is gondolnék. Ám inkább közelebb húzódom a képernyőhöz, hogy megnézegessem a fényképeit: Violet két ember társágában mosolyog – nyilván a szülei; Violet a barátai mellett mosolyog; Violet egy sportfesztiválon mosolyog; Vio-

let arccal összesimulva egy másik lánnyal mosolyog; Violet egyedül mosolyog.

Eszembe jut a fotó, amit az internetes újságban láttam róla és a másik lányról. Ez a nővére, Eleanor. Abban a vas-tag szemüvegben van, amit ma Violet viselt.

Hirtelen feljön a chatablak.

Violet ezt írja: Letámadtál. Mindenki előtt.

Én: És eljönnél velem a projektmunkára, ha nem tettem volna meg?

Violet: Kihúztam volna magam belőle, ha nem avatkozol közbe. Egyáltalán miért akarod ezt velem csinálni?

Én: Mert vár minket a hegyünk!

Violet: Ezt meg hogy értsem?

Én: Úgy, hogy talán sohasem vágytál arra, hogy megnézd Indianát, és most nem számítva azt, hogy ez iskolai feladat, amibe bevontalak – na jó, belerángattalak –, én ezt gondolom a dologról: van a kocsimban egy térkép, ami szeretne hasznosulni, és szerintem vannak olyan helyek, amiket érdemes lenne megnéznünk. Talán soha senki sem fogja őket felfedezni, sem értékelni rajtunk kívül, még kevésbé rászanni az időt a megismerésükre, de úgy gondolom, a legjelentéktelenebbnek látszó helyen is van valami felfedeznivaló. Legalább nekünk. És mire befejezzük a körutat, ott lesznek ezek a helyek a fejünkben, és elmondhatjuk, hogy láttuk a mi szépséges államunkat. Úgyhogy indulás! Gyerünk, csináljunk valamit, és szálljunk le arról a párkányról!

Nem jön válasz, úgyhogy még ezt hozzáteszem: Itt vagyok, ha akarsz beszélgetni.

Nincs válasz.

Elképzelem Violetet, amint otthon ül a gépe előtt, és a tökéletes szájának a két csücske felfelé kunkorodik,

ahogy mindezek dacára rámosolyog a képernyőre. Violet, a mosolygós... Félszemmel a képernyőt figyelve felkapom a gitárt, és elkezdem formálni a dalszöveget meg a dallamot is hozzá.

Még itt vagyok, ezen a Földön, és ezért hálát érzek, mert máskülönben elmulasztottam volna ezt a mosolyt. Néha jó ébernek lenni...

– Nem ma törtéééénik meg... – éneklek. – Mert ma ráááám mosolygott...